

15 iulie – 21 iulie

Neprihănirea numai prin credință

Textul de memorat: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2:20)

După cum am văzut săptămâna trecută, Pavel l-a înfruntat public pe Petru în Antiohia, din cauza decalajului dintre credința pe care o predica și comportamentul pe care-l avea. Decizia lui Petru de a nu mai sta la masă cu creștinii dintre neamuri le transmitea acestora un mesaj greșit. Fapta lui lăsa să se înțeleagă că, dacă își doreau în mod real să facă parte din familia lui Dumnezeu și să se bucure de binecuvântările părtășiei depline, trebuiau să se supună ritualului circumciziei.

Ce i-a spus Pavel lui Petru în acea situație tensionată? În studiul de săptămâna aceasta, vom analiza pasajul care sintetizează reacția lui Pavel. Este unul dintre cele mai condensate din Noul Testament și este deosebit de semnificativ, deoarece ne face cunoștință pentru prima dată cu câteva cuvinte și expresii fundamentale atât pentru înțelegerea Evangheliei, cât și a restului epistolei lui Pavel către galateni, precum: *a fi socotit neprihănit, faptele Legii, credință*, însă nu doar atât, ci *credința lui Isus*.

Ce înțelege Pavel prin aceste cuvinte și cum ne ajută ele să înțelegem planul de mântuire?

Duminică, 16 iulie – Controversa cu privire la neprihănire

1. Ce vrea Pavel să spună în Galateni 2:15?

Cuvintele acestea trebuie înțelese în context. În încercarea de a-i câștiga de partea lui pe frații de credință iudei, Pavel pornește de la o idee cu care știe că ei sunt de acord – de la distincția tradițională dintre iudei și neamuri. Iudeii erau aleșii lui Dumnezeu – lor li se încredinșase Legea, se bucurau de beneficiile legământului cu El. Pe de altă parte, cei dintre neamuri erau păcătoși – nu își raportau comportamentul la Legea lui Dumnezeu – și, nefiind urmașii lui Avraam, nu aveau drept la făgăduințele legământului (Efeseni 2:12; Romani 2:14). Însă, în versetul 16, Pavel le atrage atenția creștinilor iudei că privilegiile lor spirituale nu îi fac mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu, fiindcă nimeni nu este socotit neprihănit prin „faptele Legii”.

2. În Galateni 2:16,17, Pavel folosește de patru ori expresia *socotit neprihănit*. Ce înțelege el prin aceste cuvinte? Citește și Exodul 23:7 și Deuteronomul 25:1.

Expresia *a socoti neprihănit* este un termen-cheie pentru Pavel. În Noul Testament, ea apare de 39 de ori (de 37 de ori în epistolele lui Pavel). În Galateni, această expresie este folosită de 8 ori, în cap. 2:16,17 apărând de 4 ori. Ea înseamnă „a declara nevinovat” și este sinonimă cu *a achita*, termen folosit în domeniul juridic, referindu-se la hotărârea de nevinovăție rostită de un judecător în dreptul unui acuzat. Opusul termenului *a achita* este *a condamna*. Pe lângă aceasta, întrucât cuvintele *neprihănit* și *drept* provin din același cuvânt grecesc, atunci când un om este „socotit neprihănit” este socotit și drept, adică este „îndreptățit”. Prin urmare, „a fi socotit neprihănit” înseamnă mai mult decât a fi iertat; este declarația fermă că omul este nevinovat, drept.

Totuși, pentru unii credincioși evrei, „a fi socotit neprihănit”, sau „a fi îndreptățit”, se referea și la relația lor cu Dumnezeu și cu legământul Său. „A fi îndreptățit” însemna și a fi considerat un membru credincios al comunității înființate prin legământul lui Dumnezeu, membru al familiei lui Avraam.

Recitește Galateni 2:15-17. Ce îți transmite Pavel aici și cum poți aplica aceste cuvinte la experiența creștină personală?

Luni, 17 iulie – Faptele Legii

3. În Galateni 2:16, Pavel afirmă de trei ori că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii. Ce înțelege el prin expresia „faptele Legii”? Cum ne ajută Galateni 2:16,17; 3:2,5,10 și Romani 3:20,28 să înțelegem la ce se referă?

Ce înțelegea Pavel prin cuvântul „lege”? Cuvântul „lege” (*nomos* în greacă) apare de 121 de ori în epistolele lui Pavel. El poate desemna voința lui Dumnezeu pentru poporul Său, primele cinci cărți ale lui Moise, tot Vechiul Testament sau doar un principiu general. Totuși Pavel îl întrebuițează în principal cu referire la întreaga colecție de porunci date de Dumnezeu poporului Său prin Moise.

Prin urmare, în expresia „faptele Legii” sunt incluse toate cerințele găsite în poruncile date de Dumnezeu prin Moise, fie ele morale sau ceremoniale. Ideea lui Pavel este aceea că, oricât ne-am strădui să ascultăm și să respectăm Legea lui Dumnezeu, ascultarea noastră nu va fi niciodată suficient de bună pentru ca Dumnezeu să ne îndreptățească, să ne declare neprihăniți înaintea Sa. Aceasta deoarece Legea Sa ne cere fidelitate absolută în gând și în faptă – nu numai uneori, ci tot timpul, și nu doar față de unele porunci, ci față de toate.

Deși expresia „faptele Legii” nu apare în Vechiul Testament și nici în alte scrieri din Noul Testament, în afara scrierilor lui Pavel, o confirmare uimitoare a sensului ei a ieșit la iveală în 1947, cu ocazia descoperirii sulurilor de la Marea Moartă, o colecție de scrieri copiate de niște evrei (numiți esenieni) din vremea lui Isus. Deși au fost scrise în ebraică, unul dintre suluri conține exact această expresie. Titlul sulului este *Miqsat Ma'as Ha-Torah*, care poate fi tradus: „Fapte importante ale Legii”. Sulul abordează o serie de aspecte legate de legea biblică cu privire la evitarea pângăririi lucrurilor sfinte și la aspectele legate de separarea dintre evrei și neamuri. La final, scriitorul notează că acela care va respecta aceste „fapte ale Legii” „va fi declarat neprihănit” înaintea lui Dumnezeu. Spre deosebire de Pavel, acest scriitor susține neprihănirea obținută pe baza comportamentului, a faptelor, nu pe baza credinței.

Cum încearcă unii credincioși din prezent să câștige mântuirea? Cu ce rezultată?

Marti, 18 iulie – Temeiul îndreptățirii noastre

4. Care era concepția lui Pavel despre obținerea neprihănitii? Galateni 2:16; vezi și Filipeni 3:9 sau Romani 3:20.

Și pentru creștinii iudei credința în Hristos era importantă – ei erau cu toții urmași ai lui Isus și credeau în El. Dar comportamentul lor arăta că, pentru ei, doar credința nu era suficientă, ci trebuia completată cu ascultarea, de parcă ascultarea lor ar fi putut adăuga ceva la actul îndreptățirii. Îndreptățirea, argumentau ei, era și prin credință, și prin fapte. Faptul că, în mod repetat, Pavel pune în contrast credința în Hristos cu faptele Legii ne arată că el se împotriva puternic concepției lor.

Credința nu era pentru Pavel un concept abstract; ea este strâns legată de Isus. De altfel, expresia tradusă în Galateni 2:16 prin „credința în Isus” și „am crezut în Isus” are o bogăție de sensuri greu de cuprins în altă limbă. Expresia din limba greacă se traduce, textual, prin „credința” sau „credincioșia” lui Isus. Această traducere literală pune în lumină contrastul dintre „faptele Legii”, pe care le facem noi, și lucrarea lui Hristos pentru noi, faptele pe care El, în credincioșia Sa (de aici și „credincioșia lui Isus”), le-a făcut pentru noi.

Credința nu completează îndreptățirea, fiindcă nu are niciun merit în ea însăși. Ea este doar mijlocul prin care îl primim pe Hristos și faptele Sale săvârșite pentru noi. Nu suntem îndreptățiți pe temeiul credinței noastre sau al credincioșiei noastre față de Dumnezeu, ci pe temeiul credincioșiei lui Isus, credincioșie care cerem să fie așezată în dreptul nostru, prin credință.

Hristos a împlinit tot ce nu au putut să îplinească oamenii și, de aceea, numai El este credincios lui Dumnezeu în tot ce a făcut. Speranța noastră este în Hristos, nu în credincioșia noastră.

O traducere siriacă timpurie transmite foarte bine ideea lui Pavel: „De aceea, noi știm că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci prin credința lui Isus Mesia, iar noi credem în El, în Isus Mesia, ca să putem fi

îndreptățiți prin credința Lui, a lui Mesia, și nu prin faptele Legii.”

De ce singura noastră speranță este credincioșia lui Isus, nu credincioșia noastră?

Miercuri, 19 iulie – Ascultare prin credință

Credința este absolut fundamentală pentru viața creștină. Ea este mijlocul prin care ne însușim făgăduințele pe care le avem în Hristos.

5. Ce ne spun textele următoare despre modul în care ia naștere credința? Geneza 15:5,6; Ioan 3:14-16; 2 Corinteni 5:14,15; Galateni 5:6.

Credința biblică autentică este întotdeauna răspunsul față de Dumnezeu. Credința nu este un simțământ sau o atitudine pe care oamenii decid într-o zi să o aibă, pentru că așa cere Dumnezeu. Dimpotrivă, credința autentică apare în inima plină de dragoste și de recunoștință față de bunătatea lui Dumnezeu. Din acest motiv, atunci când vorbește despre credință, Biblia se referă la credința care apare întotdeauna după inițiativa lui Dumnezeu. De exemplu, în cazul lui Avraam, credința este răspunsul lui la făgăduințele uimitoare pe care i le făcuse Dumnezeu (Geneza 15:5,6), iar Pavel spune în Noul Testament că ea își are rădăcina în înțelegerea a ceea ce a făcut Hristos pentru noi la cruce.

6. Credința este răspunsul nostru față de Dumnezeu. Ce conține acest răspuns? Ce spun următoarele texte despre natura credinței? Ioan 8:32,36; Faptele 10:43; Romani 1:5,8; 6:17; Evrei 11:6; Iacov 2:19.

Pentru mulți oameni, *credința* este sinonimă cu *convingerea*. Lucrul acesta este problematic, întrucât în greacă termenul tradus prin „credință” este pur și simplu substantivul provenit din verbul „a crede”. De aceea, definirea lui prin intermediul cuvântului din care provine nu ne ajută.

În Scriptură, termenul *credință* implică nu numai cunoașterea despre Dumnezeu, ci și consimțământul sau acceptarea acelei cunoașteri la nivelul minții. De aceea este foarte important să ne formăm o imagine corectă despre Dumnezeu. Ideile distorsionate despre caracterul lui Dumnezeu sunt un impediment în calea credinței. Însă acceptarea Evangheliei doar la nivel intelectual, nu este suficientă, întrucât, în acest sens restrâns, „și dracii cred și se înfioară”. Credința adevărată aduce schimbări în modul de a trăi. În Romani 1:5, Pavel scrie despre „ascultarea credinței”. El nu pune semnul egal între ascultare și credință. În concepția lui, credința adevărată schimbă viața omului în întregime, nu doar gândirea lui. Ea implică angajamentul față de Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos, și nu doar față de o listă de reguli. Credința este ceea ce facem, cum trăim și în cine ne punem încrederea, în aceeași măsură în care este și ceea ce credem.

Joi, 20 iulie – Credința nu încurajează păcatul

Una dintre principalele acuzații care îi erau aduse lui Pavel era aceea că Evanghelia lui, a îndreptăririi numai prin credință, îi încuraja pe oameni să păcătuiască (vezi Romani 3:8; 6:1). Acuzatorii comentau că, dacă nu li se impune să țină Legea pentru a fi acceptați de Dumnezeu, oamenii nu mai au de ce să se preocupe de felul în care trăiesc.

7. Cum răspunde Pavel acuzației că doctrina îndreptăririi numai prin credință ar încuraja comportamentul păcătos? Galateni 2:17,18

Pavel răspunde la învinuirile adversarilor lui printr-o negație categorică: „Nicidecum!” Deși se mai întâmplă ca omul să cadă în păcat după ce s-a întors la Hristos, nu Hristos este responsabil de căderea lui. Când încalcă Legea, omul este cel care comite păcatul.

8. Cum descrie Pavel unirea lui cu Isus Hristos? Cum respinge el aici obiecțiile ridicate de adversarii săi? Galateni 2:19-21

Pavel consideră că argumentele adversarilor săi sunt absurde. Acceptarea lui Hristos prin credință nu este un fapt neînsemnat, nu este un joc în care Dumnezeu îl socotește pe un om neprihănit, chiar dacă nu există nicio

schimbare în modul lui de a trăi. Dimpotrivă, acceptarea lui Hristos prin credință este un eveniment radical. Ea presupune unirea totală cu Hristos – o unire atât în moarte, cât și în înviere. Spiritual vorbind, Pavel spune că noi suntem răstigniți împreună cu Hristos și că vechile noastre căi păcătoase, înrădăcinate în egoism, se sfârșesc (Romani 6:5-14). În momentul acela, ne despărțim total de trecutul nostru. Toate lucrurile s-au făcut noi (2 Corinteni 5:17). De asemenea, suntem înviați la o viață nouă în Hristos. Hristos cel înviat trăiește în noi, făcându-ne cu fiecare zi tot mai asemănători cu El.

Prin urmare, credința în El nu este un pretext pentru păcat, ci o chemare la o relație cu Hristos mai profundă și mai puternică decât ar fi posibilă vreodată într-o religie bazată pe Lege.

În realitate, ce crede și cum trăiește un creștin care a înțeles corect învățătura despre neprihănirea prin credință?

Vineri, 21 iulie – Un gând de încheiere

„Din nou și din nou, mi-a fost prezentat pericolul de a susține, ca popor, idei false cu privire la îndreptățirea prin credință. De ani de zile, mi-a fost arătat că Satana va lucra în mod special pentru a încurca mințile asupra acestui subiect. Legea lui Dumnezeu a fost tratată pe larg și a fost prezentată în adunări, aproape la fel de lipsită de cunoașterea lui Isus Hristos și a legăturii Sale cu Legea cum a fost jertfa lui Cain. (...)”

Nu există o altă idee care trebuie să fie tratată cu mai multă seriozitate, să fie repetată mai des sau întipărită cu mai multă fermitate în mintea tuturor, cum este aceea cu privire la imposibilitatea omului căzut de a merita ceva prin faptele sale, oricât ar fi ele de bune. Mântuirea este primită numai prin credința în Isus Hristos.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, ed. 2005, pp. 12–13 (18–19)

„Legea cere neprihănirea, iar cel păcătos îi datorează Legii lucrul acesta, dar este incapabil să îl îndeplinească. Singura cale prin care poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să-I aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea lui Hristos este primită în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește sufletul încrezător și pocăit, îl iartă, îl îndreptățește și îl tratează ca și când ar fi neprihănit și îl iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 318 (367)

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Isaia 48–54

1. Cum ar fi fost pacea poporului lui Dumnezeu și în ce condiții?
2. Cum spune Domnul că aveau să aducă neamurile înapoi pe fiii și pe fiicele lui Israel?
3. Ce potir a băut Ierusalimul din mâna Domnului?
4. Despre ai cui fii se spune că vor fi ucenici ai Domnului?

Profeți și regi, capitolul 29

5. Ce se observă atunci când mintea și inima sunt umplute cu dragostea lui Dumnezeu?